

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Дечија љубав и искрена забринутост

Сама корица књиге ми се много свидела, а онда и прича. Видело се на почетку да је ово прича о искреној љубави, јер код нас деце само таква љубав и постоји. Брзо се чита, за два сата која просто пролете.

Ово је прича о дечаку и о томе како он прихвата новог члана породице.

Таталија или Наталија је једно те исто. На почетку саме књиге у очима једног петогодишњака Таталија је била ништа, док у очима његових родитеља највећа радост. Како је беба расла у стомаку, расла је и радост укућана, али не дечакова који није желео да има сестрицу. Дечак живи са мамом, татом, баком и деком, а са њима и омиљена бибиситерка Цеца. Све у свему, када се Таталија - Наталија родила, дечак је и „јапански“ језик пропричао, тј. на јапанском је ћутао пар дана. Када је беба дошла кући, сви су је обожавали, док је дечак у мислима конструисао свемирски брод да је пошаље на Јупитер. Девојчица се није будила три дана и сви су били забринuti јер је била је жута. Морала је у болницу са мамом на сунчање, јер се тако тај неки „рубин“ смањује у крви. Дечаку је недостајала мама, мирисао је њен шал и плакао је. Мислио је да је он крив за све, због свемирског брода и његових мисли. Тада је схватио да воли своју сестрицу и брине за њу и шта ће јој у болници све радити. То ми је и најтужнији, исто тако и најлепши део приче, та дечија љубав и искрена забринутост.

Ово је изузетно интересантна књига која описује прихватање новог члана породице, поготово када смо мали. Ја сам млађа сестра, мој брат је мене одмах прихватио и није био љубоморан, али мамина прича се мало разликује од ове. Књигу треба обавезно да прочитају и деца и одрасли.